

HORSKÁ LOUKA

Motto: "All things by immortal power near and far,
hiddenly to each other connected are,
that you can't disturb a flower
without the troubling of a star."

Francis Thompson ("Mistress of Vision")

Nápis na pomníku Richarda Liebera, zakladatele přírodní rezervace
Turkey Run State Park, Marshall, Indiana, USA. Ve volném překladu:

„Věci blízké a věci vzdálené
jsou nesmrtelnou mocí spojené:
bráníš-li květině růsti a kvést,
porušíš daný řád i jedné z hvězd.“

Horská louka

Chtěl bych se dívat očima
tak jako květem květina
otevřít den a zavřít noc
být počtem hvězdám na pomoc

Chtěl bych se dívat očima
čistě jak luční květina
a struny řeči beze slov
rozeznít jako tažný kov

Vzpomínky mého domova
jsou partitury osnova
a skladba která v nitru zní
se do vědomí rozezní:

Jsem horská louka
dech a květ
i smrt svou umím provonět
má smrt je jenom zdánlivá
pod zemí smrt je neživá
pod zemí jsou mé kořeny
dny zimy jsou v nich sečteny

Jsem horská louka
klad i vklad
nemusíš se tu o své bát
půjčím ti klíče
poznáš snad
truhlice pater s věnem stád
jsem jako zřídlo bohatá
neděsí mne tvá útrata
západkou vůně ustelu
bezpečí tvého údělu

Jsem horská louka
květ a svět
každý rok musím ovdovět
jak stélky postav stébla má
sekáčům projdou rukama
jsem kresbou myslí
vůní vět
kterou chceš lásce povědět

Čas po povrchu uplývá
však v kořenech mých ulpívá
jsem krajkou dávných iniciál
vkreslených stébly květných fiál
v žaltáři tichých inkantací
jimiž se k tobě stále vracím
Ať mě kdo má či nemá rád
mou knihu musí otvírat
jsem cestou hor i údolí
ke skalám nebo do polí
kde lesy boky nestřeží
popouštím stráně z otežít

Jsem horská louka
lásky proud
jež v sobě cítíš vytrysknout
jsem horská louka
azyl
břeh
jsem věrná ve svých kořenech

Máš-li mou tvář jak svoji rád
nebudeš druhým lidem lhát
nemluví já
to mluvíš ty
když v slovech lásky kvetou rty
s rozdílem jedním
jediným
já jsem vždy květem pravdivým

Jsem horská louka
do mých řad
den večer klesá na svůj hřad
nežli se zrána rozední
jsem jiskrou v jeho pochodni
jsem hořák barev
živý dech
zažehám milost ve tvých snech

do jakých snů a jakých nocí
topil ses v sobě bez pomoci
v hrůze že kůstka podvědomí
se k hrdlu tvého štěstí vlomí
a žízni tvé že mořská voda
útěch slaných trnů podá

to bylo tvoje občerstvení
to bylo tvoje lůžko denní

Já nevyrůstám do stromů
necloním světlo nikomu
jsem jevištěm i oponou
jsem byt za vlastní záclonou
jsem svět za okny pohledů
a střed i obzor rozhledu

Byla jsem chůvou poznání
které ti srdce nezraní
má krása v tobě přežívá
i po létech jsem léčivá

jsem na tvé duši květný pel
jenž do stařiny nedospěl
Bůh dal nám nás zde v ochranu
já u tvé duše zůstanu

roky jsem tebe čekala
však rozkvetlá jsem zůstala
vezmeš mě s sebou na cestu
jsem květ pro duši-nevěstu

jsem v lodi chrámu růžice
chrám Páně je mnou prosvícen
jsem měkký peršan pro kněžiště
modliteb tiché rýžoviště

olejem lampa dolita
z ní věčné světlo prosvítá
štětci svých trav
a tělkou pylu
nanáším fresku v kampanilu
buduji klenbu z kleneb zvonků
ovinu sloupy žebry stonků

jsem nízká
ale urozená
jsem vznosná
ale po kolena
jsem vznešená
ne povznesená
v úlitbě vůně pokosená

mám sestry v pampách
na pláních
tvá jsem však v horách na stráních

Je jiné jaro
nový květ
já se však stejná vracím zpět
jaké jsou tvoje návraty
jakým jsou sítím prosáty

co odplavalo s hlušinou
zda strhla vinu s nevinou
zda den se vrší ve stupních
duchovních světů milostných

nebo se vrší ohradou
před vytouženou zahradou?

Když jaro ve mně vzbudí sen
hladinu noci zčeří v den
ze země na zem za živa
vzkříšení nová prožívám

posloupnost mého sloupoví
arkádu stébel zhotoví
znaky mých trav a symbol květů
jsou tajnou řečí

domov světů
soukromých světů ve světě
v rozkvětu mém a touze tvé

Mé květy jako roje hvězd
svítily něhou do tvých cest
můj němý obraz na nebi
zahradu světa zvelebí

Mé květy těžknou za noci
podobné v tropech ovoci
kdy odlesk záře měsíce
je světlým stínem nasycen

kdy měsíc v nočním ztemnění
růžovou na měď promění
modrou na hloubku kobaltu
na noční skále basaltu

bílou na tůni mléčnice
zlatou na kůrku krajíce...

Jak pohyblivé antény
stébla mých trav jsou vztyčeny
na strunách jejich větvení
jsou zrnka pylu chyceny
jak noty v linkách osnovy:
kdo zná je, tóny odpoví

Kolikrát v běhu života
jsi změnil svoje poklady
zdali si ještě vzpomínáš
jak bral sis moje podsady
kvetoucích trav a schránil je
dřív než je kosa složila
jak byly hebké na dotek
jak jsem ti jimi voněla...

V krystalu noci zalitá
byla jsem svoje a i tvá
má krása v tobě přežívá
tvá úzkost je v ní neživá

Mám zvláštní hradbu volných stěn
tvůj svět je kroky přetížen
za hradbou rušné město mám
padací most ti prostírám

Bezpočet součtů skrytý mám
v mocniny květů rozkvétám
a opylením rozmnožím:
tak nevědomky stále vím

Jsem mocnost krotkých výbojů
mám pancíř něžných postrojů
z bitev se vracím bez viny
mé jizvy jsou tvé pěšiny

Dříve než musíš odejít
na cestu přijď se posilnit
počkej tu na mě u pěšiny
seběhnu k lesu pro maliny
doběhnu ještě pro jahody
však vzpomeneš si na ty hody

potom tě k cestě vyprovodím
možná že roky u ní probdím
nežli se sladce před usnutím
jak milující žena vnutím

vždyť jenom splním tvoje přání
být neproměnná v odevzdání

proč ses té cestě málo vzpouzel
zná mnohé triky klamných kouzel
proč ses té cestě nevzpouzel
vždyť do ní tekou stoky zel

Jsem horská louka
rod a zrod
z údolí do hor květný brod
mám plavnost laně
sílu hřebce
čekala jsem tě jako jezdce
mohl ses chytit husté hřívy
jen vánek by ti vlásek zkřivil

mé léto v tobě přežívá
když zdánlivě jsem neživá

když pleť má zetlí na stařinu
rozčesal bys mne na pěšinu
rozestřel lůžko svému bdění
byla bych tvoje rozednění

pozval bys mne i ke snídani
když nemám žádný dar ze strání?

Jsem horská louka
tep a step
jsem žáru slunce za otep
kde tráva v seno slehává
pulsuje nová otava
kde stáda koní zaržála
hříbátka nová povstala

Úzký je obzor
krátká dálka
hory jsou chlupci a já králka

vyšla jsem v kroji na zápraží
kde pěšinka své kroky sváží
přišla jsem téměř k tvému domu
tak vyjdi ven

vždyť víš ke komu -

vyšel jsem z domu ze zápraží
kde mocná lípa stojí stráží

vyšel jsem na loď do zahrádky
snad zdržím příliv louky vrátky
jak lehký vítr včely zněly
korunu lípy zkošatěly

zlatý prach světla světlo ztmíval
chvějivým teplem rozechvíval
vnořil nás všechny do jantaru
změnil i rosu v zlatou páru

stínané stíny celé vracel
do tvarů které soumrak skácel

zlatisté plástve v medometu
slité ze světel

barev

květů

stínoher hmyzu

odstínů

míjivých kreseb

nástinů

mění se v šerpu zrcadlení
sycené záře v teplém chvění

To světlo stíny nevrhá
ty květy nikdo netrhá
chvění se nechví v úleku
čas neprodlívá v útěku

duše se slovy nemodlí
jen v bezejmenném jasu dlí
modlí se v tiché pokoře
v souhlasu bez předchozí pře

s přáním bez ostnu toužení
v zdroji bez hloubky hroužení
kde teplo potem nechladne
a mír na poklid nevadne

Mé odchody i návraty
jsou dechem louky prováty
když cesta k horám bolela
tak podušku mně prostřela
když cesta vedla k moři v tmách
plula jak hvězda na horách

I když je louka skosena
je z tváře země snesena
je freskou do mne vnesena
do fresky mého života

Když padá k zemi v beztíži
zdá se že klesá ve zdviži
zdá se že sloupy závratí
padákem noci vyvrátí

i když je tedy skosena
z kvetoucí tváře do sena
přetrvá úsměv sklizený
do tváře země vrácený

tak vzniká domov
ve zboží
svých statků úsměv založí
tvé jizvy vnese do ornic
tvé vrásky slije v plnou líc

učiní splavnou vyschlou řeku
schytá tvé slzy na útěku
tvůj věk ti stářím nenaměří
jsi jeho dítě
tím tě měří

domov je májka zastřešení
domov je studny vyskružení
domov je tůně průzračnosti
s lekninem květu současnosti

domov je odchod bez návratu
v místa kde sčítali jsme ztrátu
domov je návrat bez odchodu
bolestnou cestou bludných schodů

domov je kolébkou úvozu
girlandou hradního ochozu
je rovnováhou přes přeje
pohledem duše do naděje

domov se nikdy nevnosí
ty můžeš chodit
on tě nosí
původní malba sotva skrytá
méně než jindy neprosvítá

domov se hlučně nejmenuje
ten se jen tiše oslovuje
domov se zná a nenaučí
domov tě má a svět si půjčí

bude to půjčka bez oplátky
proto se vrátím k louce vrátky
kde se mým nohám prostírala
k hostině krásy srdce zvala

můj vnitřní zrak mně občerstvila
aby v něm loukou louce byla
aby znal cestu do Edenu
zdobenou květem Jména jménu

/Horská louka/

